

Beste kinderen van Medjugorje,

Lof zij Jezus en Maria!

1. Op 2 november had de zienster Mirjana haar maandelijkse verschijning.

Na de verschijning gaf zij de volgende boodschap door:

“Lieve kinderen, mijn komst naar jullie is de liefde van God. God stuurt mij om jullie te waarschuwen en jullie de juiste weg te tonen. Sluit jullie ogen niet voor de waarheid, mijn kinderen. Jullie tijd is beperkt. Laat je niet misleiden. De weg waarheen ik jullie wil leiden is de weg van vrede en liefde. Het is de weg die leidt naar mijn Zoon, jullie God. Geef mij jullie hart, dan kan ik er plaats in maken voor mijn Zoon. Zo worden jullie mijn apostelen – apostelen van vrede en liefde. Dank!”

Op het einde zei de Gospa nog: “Vergeet jullie herders niet in jullie gebed!”

2. Gebukt gaan onder verdriet?

November, maand van de overledenen; december, Kerstmis, maand van het leven! Dat is het onthouden waard... De man van Clara, een heel goede vriendin uit Parijs, was overleden in september 2003, en twee jaar later had Clara het verlies nog steeds niet verwerkt. Zij is moeder van twee tieners en dwong zichzelf om met hen te eten en om er voor hen te zijn, maar het verdriet was permanent in haar hart aanwezig. De leegte die het overlijden van haar man in haar leven veroorzaakt had deed haar zoveel pijn dat ze hartstochtelijk begon te snikken zodra iemand zijn naam noemde. De wonde was er, groot, gapend, en er leek voor Clara geen toekomst meer te zijn, al was ze nog redelijk jong.

Ze is naar Medjugorje gekomen en verbleef enkele dagen bij ons. Een paar jaar geleden was ze hier ook al te gast, met haar man (toen had hij God gevonden en besloten om zich te bekeren). Zij vertelde over haar pijn, over de impasse waarin ze zich bevond, en ook dat ze maar al te graag weer een gewoon leven wilde kunnen leiden. Ze vertelde over die “steen die op haar hart lag” en haar belemmerde om verder te gaan in het leven. Op een zaterdagavond vroeg zij de gemeenschap tijdens de Verrijzenisvespers om voor haar te bidden.

Later beschreef ze wat haar overkwam: “Tijdens het gebed was het alsof iets uit mij verdween, alsof de steen die mij verpletterde opeens weg was. Nu voel ik wel nog steeds verdriet, ik mis mijn man, maar ik kan weer rechtop lopen, ik ga niet meer gebukt onder verdriet, ik leef weer!”

En ja hoor, Clara is een andere vrouw geworden, ze is weer de oude, ze kan weer naar de toekomst kijken, plannen maken, enz.

Er zijn veel dergelijke stenen, heel veel, te veel! Clara is geen uitzondering. Er zijn heel wat mensen die na het verlies van een geliefde verweesd achterblijven en gebukt gaan onder verdriet, die als het ware ophouden te leven, zeggende “zonder die persoon heeft mijn leven geen zin meer, het is voorbij”. Soms wordt gezegd dat je daaraan een grote liefde kunt herkennen. Nee! Dat is fout! Ware liefde legt niet lam, ware liefde belemmert niet, integendeel: ware liefde brengt tot leven.

Uiteraard kent elk rouwproces fasen van opstandigheid en depressie waar je gemakkelijk in vast blijft zitten, maar die fasen moeten leiden naar de aanvaarding die nodig is voor een nieuwe start. Het grote probleem is dat veel mensen onderweg blijven staan. De pijn van het “weggerukt worden” brengt bovendien een grote spirituele kwetsbaarheid met zich mee. Maar hierin schuilt net een kans om de pijn aan Jezus op te dragen! Immers: als wij opstandig blijven kan Satan ervan profiteren om de natuurlijke pijn nog groter te maken, tot de pijn ondraaglijk wordt, en wij vertwijfeld raken en aan God beginnen te twifelen, of erger nog: God verwerpen! (En dat geldt trouwens voor alle emotionele schokken.)

Daarom is het gebed bij een dergelijke beproeving van levensbelang, opdat de wonde niet zou gaan

etteren en leiden tot angst, opstandigheid, jaloersheid, schuldgevoel, wanhoop, enz. Dat is wat Clara ervaren heeft: het gebed heeft haar bevrijd van een juk, een juk waaronder zij de rest van haar leven verpletterd zou worden, een juk dat haar belemmerde bij het uitvoeren van Gods plan met haar leven. Dat heel eenvoudig gebed kan de priester uitspreken tijdens een biechtgesprek, of het kan ook gebeden worden door een vurige gebedsgroep.

Een ander aspect van het christelijk rouwproces is echter ons geloof in de verrijzenis van de doden! Ons geloof nodigt ons uit om onze medemensen, door God geschapen, Hem toebehorend en tijdelijk op de aarde aan ons toevertrouwd, aan Hem terug te geven, vol vertrouwen in Zijn Goddelijke wil. Weinig christenen zetten die stap, die nochtans mooi en voor een gelovige noodzakelijk is, en schenken hun gezinsleden aan God

Misschien nog een voorbeeld om dat te verduidelijken: als ik naar de stad ga met 100 euro op zak en dat geld onderweg aan iemand geef, dan kom ik weer thuis en ben ik 100 euro armer. Als ik naar de stad ga met 100 euro op zak en dat geld onderweg door een zakkenroller gestolen wordt, dan ben ik ook 100 euro armer. Maar mijn reactie zal anders zijn! In het eerste geval zal ik blij zijn omdat ik iemand iets gegeven heb (en een goede belegging gedaan heb bij de Hemelbank!); in het tweede geval echter zal ik kwaad en ontgoocheld zijn.

Met de mensen van wie we houden gaat het net zo. De Gospa nodigt ons uit om niet van hen te houden met een menselijke liefde, maar wel met een goddelijke liefde, die verder reikt dan het aardse, met andere woorden: om ze aan God te schenken! Vooral omdat de overledene voortaan alles ziet volgens de waarheid van God, en voor ons wil wat God voor ons wil. Het christelijke rouwproces gaat gepaard met een diepe vrede, want de persoon die ons ontnomen werd was op voorhand al aan God toevertrouwd. De Gospa gaat zelfs nog een stap verder, en zegt: "Lieve kinderen, het overlijden van een geliefd persoon zou een bron van vreugde moeten zijn, dezelfde vreugde als die die je voelt bij de geboorte van een kind." Er is nog werk aan de winkel!

3. Stervensbegeleiding

Vorige zomer is een Kroatische vriendin na een heel pijnlijke ziekte naar de Vader teruggekeerd. Zij werkte in Oostenrijk. Bij haar ziekbed heb ik een vrouw ontmoet die vaak bij haar op bezoek kwam, met haar bad en haar hielp om zich voor te bereiden op de belangrijke ontmoeting met de Vader. Ik was zo onder de indruk van haar zachtheid, haar trefzekere omgang met stervenden en de diepgang van haar woorden dat ik haar gevraagd heb wat haar geheim was. Zij heeft mij haar verhaal verteld, over hoe de Heer haar plannen dwarsboomde omdat Hij haar nodig had. Dit getuigenis is de moeite waard, want in november vierten wij de heiligen en bidden wij voor de overledenen die wachten om in het Eeuwige Licht binnen te gaan. Alle informatie die kan helpen om ons beeld van de dood te verchristelijken is dus welkom!

"Op een dag zat ik in de wachtkamer van een ziekenhuis. Er zat ook een vrouw in een rolstoel. Ik hoorde God spreken: "Ga met haar bidden". Ik antwoordde: "Nee! Geen sprake van! Heer, dat kan ik hier niet doen. Hoe zou ik hier met haar kunnen bidden? Iedereen zal het zien." Ik schaamde me, maar kon het echt niet doen. De stem ging echter maar door: "Ga alsjeblieft met haar bidden." Om niet op te vallen ging ik naar de andere kant van de wachtkamer, en deed ik alsof ik iets uit de zak van mijn jas ging halen die daar aan de kapstok hing. Dan keerde ik terug, stopte bij haar rolstoel, legde mijn arm om haar schouders, en vroeg haar wat haar naar het ziekenhuis bracht. Dan heb ik gebeden. Niet luid, maar luid genoeg opdat zij mij zou kunnen horen. Ik wist dat ik het moest doen... Alles was op een rare manier begonnen, lang geleden al... 25 jaar geleden had een ervaring mijn leven veranderd.

Ik woonde toen in Salzburg, in Oostenrijk. Onze priester had mij naar een ziek koppel gestuurd om te zien of ze iets nodig hadden en of ik ze kon helpen. Het waren protestanten. Ik ben naar hen toe gegaan, dat was op de vooravond van Kerstmis. De volgende ochtend hoorde ik voor het eerst in mijn leven een innerlijke stem, die zei "Ga naar de familie Davidson". Ik herkende die stem wel ergens maar verwierp die

vreemde gedachte. Ik dacht bij mezelf: "Dat kan Jezus' stem niet zijn, vandaag is het Kerstmis, vandaag moet ik bij mijn vier kinderen zijn!" En toch kwam de stem die ochtend drie of vier keer terug, met dezelfde boodschap: "Ga naar mijnheer Davidson." Uiteindelijk besloot ik dat ik er de volgende dag heen zou gaan. Toen ik de 26ste aankwam, hoorde ik dat mijnheer Davidson de dag ervoor overleden was. In mijn hart wist ik meteen dat God gewild had dat ik bij hem zou zijn en dat ik die kans bij gebrek aan gehoorzaamheid gemist had. Sinds dat ogenblik hoorde ik de stem van Jezus regelmatig.

Langzaam heb ik geleerd om de stem niet te negeren, om meteen te gehoorzamen. Wanneer ik de stem hoor, dan moet ik meteen alles laten vallen en gehoorzamen. Anders verwerp ik de genaden die God via mij aan iemand anders wil doorgeven. In veel gevallen heb ik echter niet gehoorzaamd, omdat ik verlegen was en me schaamde. Maar dan zag ik ook meteen de gevolgen van mijn ongehoorzaamheid.

Ik ben nu 76, en al 6 jaar weduwe. Mijn kinderen zijn het huis uit en dus werk ik in mijn parochie met zieken en stervenden. Ik bid met hen en neem de nodige tijd om naar hen te luisteren. Wanneer ik mensen in het ziekenhuis ga bezoeken, dan moedig ik ze aan om het sacrament van de ziekenzalving te vragen. Ik denk dat dat een van de mooiste sacramenten is waarover wij beschikken, ik heb er veel mooie dingen door beleefd. De mensen voelen meteen dat Gods vrede op hen neerdaalt. Op een dag begeleidde ik mijn vriend Fanz naar het ziekenhuis, hij had terminale kanker, en vroeg ik hem; "Fanz, wil je het sacrament van de ziekenzalving ontvangen?". Hij antwoordde: "Ja, graag!" Ik ben dus de priester gaan halen. Op dat ogenblik waren er vijf andere mensen in de kamer aanwezig. Een van hen vroeg vlak voor ik de kamer verliet: "En ik, mag ik de ziekenzalving ook krijgen?" - "Ja, natuurlijk," antwoordde ik, "ik ga de priester halen en dan kunt u met hem praten. En als u er klaar voor bent, dan zal hij u de ziekenzalving geven." De franciscaanse priester kwam kort daarna en uiteindelijk kregen vier personen de ziekenzalving. Zij hadden het sacrament nooit gekregen omdat niemand hen gezegd had dat ze het mochten krijgen!

Sinds ik dit vrijwilligerswerk doe ben ik iets gaan beseffen en dat besef blijft me kwellen: Heel wat mensen in rusthuizen hebben ons gebed en onze liefde nodig. Maar ik stel vast dat zij in de laatste ogenblikken van hun leven door de verpleegsters en soms zelfs door religieuzen uit hun vertrouwde omgeving weggestuurd worden, om te gaan sterven in het onpersoonlijk en geïsoleerd ziekenhuismilieu. Waarom mogen zij hun laatste ogenblikken niet in hun vertrouwde beleven? Houd hun hand vast en bid met hen!"

Lieve Gospa, met jou wordt alles zo mooi! Wat fijn dat wij jou hebben! Dank je wel!

Zuster Emmanuel +

PS - Op missie naar India! Zuster Emmanuel zal met 2 assistentes (Chrissey en Kern) in januari voor tien dagen naar India gaan. Wij vertrouwen deze missie heel bijzonder aan jullie toe, want er zullen tienduizenden mensen op af komen! De beweging "Jesus Youth" zal de conferenties over het hele land uitzenden. Het Indische volk is erg spiritueel en erg benieuwd naar de boodschappen uit de Hemel, om te kunnen leven volgens Gods genade. Deze missie zal dan ook grote vruchten kunnen voortbrengen. Jullie gebed is welkom!